

EL SEXE DE LA VIOLÈNCIA

La nostra capacitat d'assimilar notícies no evita el rebuig més radical davant les contínues agressions entre parelles amb resultat de mort. Actituds d'aquests tipus són qualificades d'animalades, quan realment si els animals tinguessin accés a la racionalitat restarien bocabadats del que arriba a fer la joia de la creació. Fins i tot quan fem servir la frase "com el gos i el gat" com a sinònim de la disputa, oblidem que de segur ho fan perquè han estat domesticats. El fet és que la violència està present, bé sigui en forma d'agressió hostil, aprofitant la força muscular de l'home o la psíquica femenina. Evidentment una és més espectacular i tristament més aniquilant. Per igual és cert que no tothom la fa servir de la mateixa manera. Els que tenen més sort la socialitzen, la canalitzen, la sublimen a través de l'insult, l'acudit, la ironia, o gràcies a l'expressió artística, l'esport... D'altres i no són pocs, l'orienten cap el propi jo (el suïcidi és la més radical de les violències).

"Agressió" deriva de "agredi", que vol dir caminar, dirigir-se a algú, atacar-ho. Dintre d'aquesta família de paraules amb l'arrel "gradi" trobem ingressar, congrés i progressista. Sorpren la derivació, el profit, que es fa del significat originari. Així passa amb certs moviments d'opinió que estan intentant obtenir raons en la seva lluita de sexes i decanten el fet violent cap a el mascle, aprofitant que practica una violència més radical, perquè s'emporta en la seva dialèctica la vida del ser suposadament més dèbil: la dona. No crec que la reiteració actual de casos tingui com a causa el que hi ha més publicitat o més atreviment per part d'aquestes a denunciar els fets de que són objecte. El que si hi ha és un efecte dominó, crec motivat a que la denúncia reforça el discurs denunciat. Es a dir que la publicitat incita el discurs del violent, donant-li la possibilitat de reivindicar el seu acte. Quelcom semblant va passar amb el concepte marxista de "plus vàlua", que va indicar la finalitat que havia de tenir el discurs capitalista.

El sexe de violència

Escrito por I. Rebollo
Domingo, 10 de Julio de 2011 18:36 -

Ser civilitzats i no violents, consisteix en obres i organitzacions que ens allunyen del nostre estat animal, amb la pretensió de protegir l'home i la dona contra la natura i reglamentar les relacions. El problema ha estat que la societat s'ha constituït sota la base d'un patriarcat dominant i amb unes lleis internes transmissibles vivencialment a través de la paraula.

Al canviar variables com la família, el treball, la concepció..., les relacions entre els sexes han sofert variacions considerables. Si en la Bíblia la dona estèril era repudiada, el discurs actual invita a la igualtat i exclou radicalment el concepte que la limitava a la maternitat. Per altra banda declina la imatge de l'home com a pare biològic i transmissor simbòlic de la llei i les seves funcions. La seva figura, els seus emblemes estan trontollant. Ja no és l'únic que nodreix econòmicament la família i la situació d'igualtat que està aconseguint lentament la dona, fa que irremeiablement es planteji i posi en dubte la seva funció actual.

Tal vegada sigui aquest intent de supervivència, d'autoafirmació, de conservació de la tradició ancestral el motiu pel qual reaccioni violentament en alguns casos. Li costa molt d'assumir els canvis. Tant la violència com el racisme consisteixen en no suportar el discurs de l'altre i davant un problema competencial difícil de resoldre, el que en el seu moment era amor es transforma en odi, el que era paraula, acte.

Dir que el concepte de família evoluciona del seu ostracisme, és oblidar que hi ha hagut moltes utopies i pocs canvis, i que el que sembla un despertar només sigui una més de les manipulacions de la ciència moderna. La dona en la pretensió de la seva igualtat ha trobat un "nou amo" en el progrés que li ofereix la ciència. Amo que sembla li permet la llibertat de gaudir del cos, d'accedir a la maternitat quan i com vulgui i més encara, sense el recurs físic del mascle; de crear una família sense pare genitor ni simbòlic. Però, en realitat el que fa és experimentar sobre el seu cos i per fer-ho no escatima recursos com posar barreres al patriarcat i oferir a la dona el paradís platònic de la igualtat de sexes.

No és prudent oblidar que entre home i dona no hi ha distàncies més enllà de les significacions sexuals. No hi ha racisme ni diferències sense discurs i tant el masclisme com el feminisme són formes de segregació. L'un com l'altra hem perdut el punt de referència i en l'intent de ser iguals o diferents esgotem les energies. L'home ja fa temps que ha començat a pagar el seu preu i el discurs social que el va coronar com a rei, ara el desfinestra. La dona ha trobat un altre lloc on esclavitzar-se.

Pensar que rere d'aquestes reflexions hi ha misogínia, seria tant com afirmar que la igualtat en

El sexe de violència

Escrito por I. Rebollo

Domingo, 10 de Julio de 2011 18:36 -

la riquesa aboliria la lluita de classes. La solució possiblement vingui donada des del mon animal: els eriçons ja fa anys que es van plantejar la qüestió de com relacionar-se sexualment sense fer-se mal.